

РЕШЕНИЕ

№ 5

гр. Бургас, 05.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на първи декември през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Мариана Г. Карастанчева

Членове: Пламена К. Георгиева Върбанова
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Пламена К. Георгиева Върбанова Въззивно
гражданско дело № 20212100501622 по описа за 2021 година

Производството по делото е с правно основание чл.258 ГПК и сл. и е образувано по въззивна жалба на ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ „ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК 121130788, седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Симеоновско шосе“ № 67А, чрез адв. Панайот Велков, АК Бургас, сл. адрес: гр. Бургас, ул. „Васил Априлов“ № 18, ет. 3 офис 6, тел: *****, преупълномощен от адв. Пламен Найденов, АК Бургас, сл. адрес: гр. Бургас, ул. „Васил Априлов“ № 18, ет. 3 офис 6, против Решение № 260827/07.06.2021г. по описа на РС-Бургас, с което първоинстанционният съд осъжда „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС“ АД, да заплати на ищеца сумата от 5 690, 78 лева – неплатен остатък от застрахователно обезщетение по „застраховка Каско на МПС“ полица 93002010058571 и образувана щета: 5002-1001-20- 451342, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаването на исковата молба /03.02.2021 г./ до окончателното плащане на сумата, както и сумата от 828 лева - разноски по делото. Въззивникът сочи, че обжалваното решение е валидно и допустимо, но неправилно, за което изтъква следните съображения: на първо място не оспорва правните изводи на съда, като счита същите за последователни и правилни, почиващи изцяло на установена съдебна практика. Заявява несъгласие с решението на БРС предвид неправилна оценка на действителната стойност на МПС, както и поради недопускане на своевременно направени и относими за спора доказателствени искания, което представлявало съществено процесуално нарушение. В тази връзка сочи, че вещото лице изготвило действителна стойност на МПС на база на оферти от чуждестранен интернет сайт. Твърди се, че тази цена е предложение на в.л., а зад тези оферти нямало данни реално да са извършени продажби. По тази причина било направено предложение пазарната цена да бъде определена на база реална/ сигурна 1 продажна цена/, а не на оферта. Твърдението на въззивника е, че данни за реални продажби в България се съдържат в сключените между страните (купувач и продавач) договори, за което са поискали да се направи проверка в регистри на КАТ. По делото в.л. не е представило

конкретните МПС, чийто продажни цени е съобrazilo при съставяне на оценката. Освен това цените на МПС втора употреба зависели от тяхното техническо състояние. В конкретния случай, МПС се е самозапалило, следователно техническото състояние на МПС е било лошо. На следващо място се изтъква, че ЗК не е била запозната с особените характеристики на МПС и конкретно, че същото е със задвижване четирите колела, което е следвало да бъде вписано задължително в Свидетелството за регистрация част I, което не е било сторено. Посочената от в.л. пазарна цена на МПС била за такива с различни технически характеристики, които са съществени и които водели до значително завишаване на цената на МПС; извежда се извода, че практически е застраховано МПС с много по - ниска цена от тази, която в.л. е оценило. На трето място се сочи, че било направено и възражение за недължимост поради изключен застрахователен риск, тъй като настъпилото събитие било риск, изрично изключен от застрахователно покритие по т. 27.6 и 27.8 от Общите условия, с които застрахованият се запознал при подписването на застрахователната полица и изрично декларирал. В тях изрично било уговорено, че застрахователят не отговаря за вреди, причинени поради несъобразяване на установените технически и технологични норми за експлоатация и ремонт на МПС, както и при износеност на отделни детайли и пр. и пр. Твърди се, че водачът/ собственикът не е положил необходимата грижа за предотвратяване на произшествието и материалните вреди, тъй като го е подържат технически неизправно. Излага подробни правни съображения за хипотезите, при които застрахователят може да откаже плащане на обезщетение, установени в чл. 408, ал. 1 от ТЗ : 1. при умишлено причиняване на застрахователното събитие от лице, което има право да получи застрахователното обезщетение ; 2. при умишлено причиняване на застрахователното събитие от застрахователя с цел получаване на застрахователното обезщетение. Освен това сочи, че с писмения отговор било направено възражение и за недължимост поради изключен застрахователен риск, като излага подробни обстоятелства и правни съображения в тази връзка. На последно място изтъква, че решението било неправилно и в частта на сумата от 1110,78 лева, за което отново излага доводи и съображения.

Постъпил е писмен отговор от Я.С.В., с ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр.*** ж-к *** бл.** вх.* ет.* чрез пълномощник адвокат Боян Борисов Койнов, с адрес на упражняване на дейността: гр. Бургас, ул. "Оборище" № 82, ет. 2, в който се заявява становище за неоснователност на въззивната жалба. Заявява, че въведените с въззивната жалба твърдения за неправилност на обжалваното решение били свързани основно с начина, по който следва да бъде определена застрахователната стойност на процесния автомобил към датата на настъпване на застрахователното събитие. В тази насока въззиваемият сочи, че въззивникът от една страна заявява, че дадената от вещото лице оценка на процесния автомобил не е била съобразена с пазарната такава за конкретния модел МПС. От друга страна, все във връзка с оценката на процесния автомобил, според въззивника, изводите на вещото лице в тази част 2 са направени при неустановени по делото обективни данни, а именно: с какво точно допълнително оборудване (екстри) е бил въпросния автомобил и дали изобщо е бил технически изправен, предвид основната причина за инцидента - самозапалване по време на движение. На следващо място, въззивникът оспорил решението и в частта за сумата от 1110.78 лева, с аргумента, че съдът не съобразил направеното със съгласието на застрахования прихващане с незаплатената част от застрахователната премия. Излага съображения за неоснователност на всяко от тези съображения както следва: 1/ Стойността на застрахователното обезщетение е определена от вещото лице при сравняване на други пазарни оферти за конкретния модел, при отчитане на Методиката, ползвана от самия застраховател, при отчитане на изминатите километри, при отчитане на 9 годишна експлоатация и при отчитане на стандартното оборудване за модела, отговарящо на всички съвременни екстри от „премиум клас“ - какъвто се явявал и процесния автомобил, поради което неоснователни се явявали оплакванията на застрахователя досежно заключението на

автотехническата експертиза - основно и допълнително. 2/ процесната застрахователна полица била сключена на 10.07.2020г. и на тази дата бил извършен оглед на застрахованото имущество (видно от талон за оглед на автомобил № R0000099332/10.07.2020г.), при което не били констатирани каквито и да било неизправности от техническо естество. Самото застрахователно събитие настъпило три месеца по-късно, а именно: на 20.10.2020г. При тези данни и при липсата на доказателства, опровергаващи доброто техническо състояние на автомобила към датата на инцидента, тези възражения на въззивника се явявали неоснователни, като без правно значение било обстоятелството, че застрахователното събитие е настъпило след предприето от ищеца продължително пътуване до Р. Турция. 3/ Неоснователно било и възражението, свързано с незаплатената част от застрахователната премия, която към датата на застрахователното събитие била в размер на 1110.78 лева. В тази връзка заявява стойността на застрахователното обезщетение, от което били преведени по банков път 17 209.22 лева, която сума била формирана след извършено от въззивника прихващане с дължимата част от застрахователната премия, възлизаща на 1110.78 лева. Всичко това било видно от приложения по делото - доклад по щета № 5002-1001-20-451342/1. Предявената от въззиваемия претенция за сумата от 5 690.78 лева, представлявала на практика разликата между действителния размер на процесната вреда - 22 900 лева, определен по правилото на чл. 386, ал. 2 от КЗ и платеното от застрахователя в размер на 17 209.22 лева.

Моли, да бъде потвърдено обжалваното решение и присъдени направените пред въззивната инстанция разноски. По доказателственото искане на въззивника, намира същото за неоснователно, като сочи, че то може да се уважи от въззивния съд само когато процесуалното нарушение е станало причина делото да е останало неизяснено от фактическа страна, или за необоснованост на фактическите изводи, поставени в основата на първоинстанционното решение, или ако тези доказателства са необходими за служебно прилагане на императивна материалноправна норма. В случая обаче по делото били събрани достатъчно доказателства за изясняването му от фактическа страна, като заключението на експертизата (основно и допълнително) давали обосновани отговори на релевантните за спора въпроси. Заявява, че третият поставен от въззивника въпрос вече бил изяснен със заключението на извършената по делото експертиза. При положение, че автомобилът е напълно опожарен, безпредметно било да се изследва самата причина за пожара, още повече като се има предвид, че пред първата инстанция не се събрали никакви доказателства, включително и косвени такива, сочещи за неизправност на застрахованото МПС. Вторият поставен въпрос също бил ирелевантен предвид обстоятелството, че извършения от застрахователя оглед на процесния автомобил съвпада с датата, на която е била сключена процесната застрахователна полица, протокола от който оглед (талон за оглед на автомобил № K0000099332/10.07.2020г.) не съдържа данни за технически неизправности. Тоест, в случай на лошо техническо обслужване, в каквато насока е втория въпрос, изобщо не би се стигнало до застраховане на автомобила. Моли да бъде оставено без уважение доказателственото искане на въззивника.

Предявена е и частна жалба от ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ „ЛЕВ ИНС“ АД срещу Определение №26383/14.07.2021г. в частта, в която е оставена без уважение молба с вх. № 278589/28.06.2021г. за изменение на Решение №18.05.2021г. по гр.д. №110/2021г. по описа на БРС, в частта за разноските. Твърди се неправилност на определението в обжалваната част, моли се отмяната му. Твърди, че представеният по делото договор за правна помощ не отговарял на законовите изисквания за форма и не доказвал извършено плащане на адвокатско възнаграждение (липсвала клауза, че договорът в тази му част служел за разписка). Излагат се подробни съображения в тази насока. В подкрепа на изложеното, частният жалбоподател се позовава на т.1 на ТР №6 от 06.11.2013г. по тълк. дело №6/2012г. на ОСГК на ВКС. Навеждат се доводи, че адвокатът имал задължение да документира получените доходи - чл.9, ал.2 от ЗДДФЛ. Твърди се, че когато в договора за правна помощ

не било отбелязано изплащането на хонорара, следвало да се представи друг нарочен документ, удостоверяващ извършено плащане (разписка, платежно нареждане).

В указания от съда едноседмичен срок е постъпил отговор на жалбата от въззиваемия Я.С.В. чрез пълномощник адвокат Боян Койнов, с който се излагат съображения за неоснователност на депозираната частна жалба. Сочи, че в чл.2 от договора за правна помощ било отбелязано, че уговореното адвокатско възнаграждение е заплатено в брой към датата на неговото подписване. Оспорват се наведените в частната жалба аргументи за неспазване на изискуемата законова форма; цитира се съдебна практика (Определение №670/05.10.2014г. по ч.гр.д. №5554/2014г. на ВКС, I- во г.о.; Определение №11177/25.09.2017г. по адм.д. №11025/2018г. на ВАС, I- во отд.). Искане се потвърждаване на обжалвания съдебен акт на районния съд.

Бургаският окръжен съд, като взе предвид твърденията на страните, събраните по делото доказателства и въз основа на приложимите разпоредби на закона, намира за установено следното:

Предявените пред Районен съд - гр.Бургас искове са с правно основание чл.79, ал.1 от ЗЗД в.с чл.405, ал.1 от КЗ и чл.86, ал.1 от ЗЗД, при условията на кумулативно съединяване на исковете.

Производството е образувано по искова молба на Я.С.В. срещу ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ „ЛЕВ ИНС“ АД, с искане за постановяване на съдебно решение за осъждане на ответното дружество да му заплати допълнително сумата от 5690.78 лева, претендирано като неплатен остатък от застрахователно обезщетение, дължимо по силата на договор „застраховка Каско на МПС“, сключен във формата на застрахователна полица 93002010058571 от 10.07.2020г. със срок на валидност на застраховката от една година, считано от 00.00 часа на 11.07.2020г. до 24.00 часа на 10.07.2021г., покриващо претърпените от ищеца имуществени вреди, настъпили като последица от възникналото на 20.10.2020г. около 14.20 часа в района на с.Звездец, общ.Малко Търново, на ул.„Петрова нива“ застрахователно събитие, в резултат на което застрахования при ответника лек автомобил марка „БМВ“, модел 5 ЕР РЕИХЕ“ с ДК № СВ 5336 ВА е било напълно унищожено, ведно със законната лихва върху главницата, считано от дагага на подаване на исковата молба до окончателното плащане на сумата.

В исковата молба се сочи, че между страните е налице застрахователно правоотношение по „застраховка Каско на МПС“ въз основа на застрахователна полица 93002010058571, със срок на валидност на застраховката една година, считано от 00.00 часа на 11.07.2020г. до 24.00 часа на 10.07.2021г. по отношение на лек автомобил марка „БМВ“, модел „5ЕР РЕИХЕ“, ДК № СВ 5336 ВА, с покритие на застраховката- „всички рискове“. Твърди се, че застрахователната сума е определена съобразно действителната стойност на застрахованото имущество- 22900 лева, с дължима застрахователна премия по нея в размер на 1482.07 лева.

Твърди се, че на 20.10.2020г., около 14.20 часа в района на с.Звездец, общ.Малко Търново, на ул.„Петрова нива“, по време на движение, застрахования при ответника лек автомобил внезапно се е самозапалил, в резултат на което е бил напълно опожарен. За възникналия инцидент, ищецът уведомил компетентните органи, и по случая е образувано досъдебно производство №299 ЗМ-130 по описа за 2020г. на РУ „Полиция“ - гр.Малко Търново. Сочи, че по случая, при застрахователя е образувана щета №5002-1001-20-451342/23.10.2020г., като действителния размер на претърпените от ищец вреди, настъпили в резултат на процесното застрахователно събитие е равен на действителната стойност на самия автомобил, който бил напълно опожарен, без възможност да бъде възстановен и без

запазени части-22900 лева. Поддържа се, че застрахователят е платил на Я.С.В. само 17209.22 лева. Искане да бъде осъден ответника да заплати на ищеца допълнително сумата от 5690.78 лева, представляваща разликата между действителния размер на процесната вреда-22900 лева, определен по правилото на чл.386,ал.2 от КЗ и платеното от застрахователя в размер на 17209.22 лева. Претендират се разноски.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил писмен отговор, с който ответникът оспорва иска като неоснователен. Не оспорва, че е налице застрахователен договор по полица 93002010058571, че е образувана застрахователна преписка(щета)№ 5002-1001-20-451342/23.10.2020г. и по посочената щета ответникът е заплатил сумата в размер на 17209.22 лева. Твърди,че съгласно чл.386,ал.2 от КЗ обезщетението трябва да бъде равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието-20.10.2020г., а по силата на чл.400,ал.1 от КЗ за действителна се смята стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество. Посочва съдебна практика. Разграничава три вида застрахователна стойност: действителна, възстановителна и договорна. Сочи, че застрахователната стойност е една максимална горна граница на дължимото обезщетение за срока на действие на договора, но не винаги подлежи на изплащане в пълен размер и при настъпване на застрахователно събитие в срока на договора е необходимо да бъде установен размерът на вредите към деня на настъпване на събитието, като при погиване на МПС този размер е равен на действителната му стойност-т.е. това е стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи такова със същият вид и качество. Твърди, че сумата от 18320 лева е действително претърпяната вреда и от тази сума са прихванати неплатените застрахователни премии в общ размер на 1110.78 лева. Изтъква, че по делото нямало данни за техническото състояние на процесното МПС, но след като същото се е самозапалило, то следвал извода, че е било технически неизправно и цената му е по-ниска.Като продължение на това възражение се изтъква и довода, чебила налице груба небрежност, проявена от ищеца при привеждане и поддържане на МПС в техническа изправност,независимо от обстоятелството- дали МПС-то е преминало технически преглед или не. Подчертава,че настъпилото събитие е риск, изрично изключен от застрахователно покритие по т.27.6 и 27.8 от Общите условия.При условията на евентуалност заявява възражение за прихващане измежду претендирания размер на обезщетение/цената на иска/ и сумата в размер на 1110.78 лева, представляваща дължими втора, трета и четвърта застрахователна премии по процесния застрахователен договор.

Районният съд е намерил предявеният иск за основателен и е осъдил „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС“ АД, да заплати на ищеца сумата от 5 690, 78 лева,представляваща неплатен остатък от застрахователно обезщетение по „застраховка Каско на МПС“ полица 93002010058571 и образувана щета: 5002-1001-20-451342, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаването на исковата молба /03.02.2021 г./ до окончателното плащане на сумата, както и сумата от 828 лева - разноски по делото.Съдът е приел, че застрахователното обезщетение следва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието и отчитайки каква е действителната стойност на автомобила, посочена от вещото лице , а именно: 23 000 лева,настъпилата тотална щета и обстоятелството, че застрахователното дружество е изплатило 17209,22 лева, е уважил иска до предявения размер от 5690,78 лева.

Настоящата съдебна инстанция намира обжалваното решение за валидно, процесуално допустимо и правилно, поради което същото следва да бъде потвърдено, като въззивният съд изцяло препраща към мотивите на първоинстанционния съд, като по този начин ги прави свои мотиви, без да е нужно да ги преповтаря - съгласно процесуалната възможност за това, изрично установена с разпоредбата на чл.272 ГПК във вр. с чл.235 от ГПК.

В допълнение към тях и в отговор на доводите на жалбоподателя, наведени във

въззивната жалба, въззивният съд намира за необходимо да изложи следното:

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ „ЛЕВ ИНС“ АД за неправилност на съдебното решение.

Установено е и не е налице спор от фактическа страна, че между страните по делото е възникнало застрахователно правоотношение- договор за автомобилна застраховка „Каско на МПС“, обективиран в застрахователна полица № 93002010058571, със срок на валидност на застраховката една година, считано от 00.00 часа на 11.07.2020г. до 24.00 часа на 10.07.2021г. по отношение на лек автомобил марка „БМВ“, модел „5 ЕР РЕИХЕ“, цвят черен „ляв волан, рама WBAFV31090C696736, номер на двигател N57D30D32897773, рег. №№СВ5336ВА, с покритие на застраховката- „всички рискове“. Определена е действителната стойност на автомобила -22900 лева, идентична със застрахователната стойност. Уговорено е заплащане на застрахователната премия в общ размер от 1482.07 лева на четири вноски .

Безспорно е, че в срока на действие на застраховката е настъпило застрахователно събитие- ПТП, възникнало на 20.10.2020г., около 14.20 часа, в района на с.Звездец, общ.Малко Търново, на ул.„Петрова нива“, по време на движение, като застрахования при ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС“ АД, автомобил се е самозапалил.

На застрахованото имущество, собственост на Я.С.В. (лек автомобил, марка „БМВ“, модел „5 ЕР РЕИХЕ“), са нанесени материални щети, за което е образувана застрахователна преписка(щета)№5002-1001-20-1451342.

Съгласно подписаната Декларация- съгласие(л.40 от делото пред БРС) за удържане на вноски от застрахователна премия към преписка по щета №5002-1001-20-1451342., застрахованият се е съгласил, дължимото му обезщетение да бъде намалено със сумата от 11110 лева, представляваща вноски (II-ра III-та и IV-та) от премия по застрахователна полица.

Не се спори, че на 19.11.2020г. е заплатена сумата от 1110.78 лева с основание: „прихващане на вноски по щета)№5002-1001-20-1451342, за което е издадена квитанция(л.67).

Видно от приложеното по делото преводно нареждане, застрахователят е заплатил сума в размер на 17209.22 лева(л.31 от делото).

Безспорно са установени и обстоятелствата, при които е настъпило произшествието. В приложения към ДП протокол за оглед на местопроизшествие от 20.10. е посочено, че „местопроизшествието се намира в с.Звездец, на ул.„Петрова нива“ в центъра на селото до автомобилната спирка. На място в платното в посока гр.Бургас се намери напълно изгорял автомобил, който при започване на огледа гореше от всички страни и пожарът бе обхванал цялото МПС. След загасянето на пожара от служителите та ПБЗН – Малко Търново, се установи, че автомобилът е изгорял напълно“.

В трайната практика на ВКС, се приема, че протоколът за ПТП, съставен от длъжностно лице в кръга на служебните му задължения, съставлява официален документ по смисъла на чл.179 ГПК, който се ползва не само с обвързваща съда формална доказателствена сила относно авторството на материализираното в него изявление на съставителя, но и с материална доказателствена сила относно самото удостоверение волеизявление - решение № 85/ 28.05.2009г. по т.д. № 768/ 2008г. на ВКС, II ТО, решение № 24/ 10.03.2011г. по т.д. № 444/2010г. съставът на ВКС, I ТО, решение № 73/ 22.06.2012г. по т.д. № 423/ 2011г. на ВКС, I ТО и решение № 98/ 25.06.2012г. по т.дело № 750/ 2011г. на ВКС, II ТО.

При посетено ПТП от длъжностното лице след настъпването му, длъжностното лице възприема последиците от него, а не самото ПТП. Това обаче съвсем не означава, че при

посещението си длъжностното лице не може да възприеме начина, по който е настъпило ПТП. Това се гарантира от разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. „г“ и „д“ ЗДвП, съгласно която участниците в пътнотранспортно произшествие са длъжни да запазят обстановката такава, каквато е била след настъпването на ПТП.

Тъй като преценката на фактите, които са от значение за механизма на ПТП, изискват специални познания, в производството пред БРС е назначена съдебна-автотехническа експертиза, извършена от вещото лице В.Гяуров.

Вещото лице Гяуров е констатирало, че процесният автомобил според данните на свидетелството за регистрация е бил с 9-годишна експлоатация към датата на застрахователното събитие и придобит като втора употреба от новия си собственик. Посочено е в заключението, че действителната стойност на автомобила се определя на пазарен принцип въз основа на предлагането на употребявани автомобили от същата марка, модел и година на производство, които са в движение и без недостатъци по двигателя, интериора и екстериора. Посочена е действителната пазарна стойност на лекия автомобил, определяема към датата на настъпване на застрахователното събитие- 20.10.2020г., която е в размер на сумата 23300 лева. Вещото лице отбелязва, че констатациите на застрахователя в деня на сключване на застрахователния договор от 10.07.2020г. касали незначителни охлузвания и драскотини, които не се отразявали съществено на определената по-горе цена. Вещото лице сочи, че вследствие на възникналото самозапалване автомобилът е бил напълно унищожен, защото са били увредени непоправимо всички агрегати в двигателния отсек, цялото купе, вкл. арматурно табло с уредите и устройствата за пасивна безопасност на пътниците, цялата електроника и електроинсталация. Всички увредени агрегати и системи са с висока стойност, което прави евентуален ремонт с доставка и монтаж на нови части-икономически нецелесъобразен. По тези съображения вещото лице е констатирало, че е налице „тотална щета“ по смисъла на КЗ. Отражено е в експертизата, че общата стойност на увредените авточасти на процесния автомобил е почти равна на стойността на целия автомобил преди възникване на инцидента, т.е. това, което е останало от пожара е само изгорялото купе и металните компоненти на двигателя в ходовата част на стойност около 400 лева като скрап. Размерът на разходите при евентуален ремонт на автомобила, вкл. закупуване на нови авточасти+автосервизен труд, би превишил действителната стойност на автомобила към датата на застрахователното събитие-23300 лева

Съгласно извършената от в.л. Гяуров допълнителна автотехническа експертиза, не били налице основания за промяна на определената пазарна стойност на първоначалната експертиза- 23300 лева. Отражено е, че посочената стойност е определена въз основа на пазарни оферти за конкретния модел. Посочено е, че по метода на ликвидационната стойност съгласно Методика към Наредба №24 за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС, действителната стойност на процесния автомобил се определя след 9 годишна експлоатация на 24% от стойността му в ново състояние, която през 2011г. е била 54850 евро (107277.28 лева) по данни на Autokatalog.de) или в случая 25746.55 лева. Предвид констатираните увреждания по лаковото покритие и предното стъкло, както и общото състояние на автомобила, застрахователят е определил по-ниска застрахователна стойност от 22900 лева, съобразявайки се с тях към датата 10.07.2020г. Районният съд е кредитирал констатациите на вещото лице, приемайки, че след като средната пазарна стойност надхвърля действителната стойност на превозната средство с повече от 70%, е налице тотална щета по смисъла на чл.390, ал.2 от КЗ, които изводи, настоящият състав изцяло споделя.

Спорът пред настоящата инстанция е относно размера на дължимото застрахователно обезщетение.

Безспорно е, че по силата на договор за застраховка, застрахователят се задължава да поеме определен риск срещу заплащане на застрахователна премия от страна на

застрахования. При настъпване на покрито от договора застрахователно събитие, за застрахователя възниква задължение да заплати на застрахования уговореното застрахователно обезщетение в размер, определен по правилото на чл. 386, ал. 2 КЗ, която разпоредба предвижда, че обезщетението трябва да бъде равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието.

Съгласно чл. 405, ал. 1 от КЗ, при настъпване на застрахователното събитие, застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение в уговорения срок. Основателността на исковата претенция по производството предполага осъществяването на фактически състав, включващ следните елементи: 1. наличието на валиден договор за имуществена застраховка, сключен между застрахователя и застрахования, с предмет процесното имущество; 2. настъпването в периода на осигуреното застрахователно покритие на събитие, попадащо в обхвата на покрития от застрахователя риск; 3. наличието на щети по застрахованото имущество, настъпили в резултат на застрахователното събитие; 4. изправност на застрахованото лице по отношение на задълженията му за заплащане на застрахователна премия, уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие в срок и представяне на необходимите за установяването му документи.

С разпоредбата на чл.400, ал.1 КЗ е дадена дефиниция на понятието действителна застрахователна стойност - стойност, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество. Съобразно разпоредбата на чл.400, ал.3 КЗ, ако не е уговорено друго, се приема, че застрахователната сума по договора е определена съгласно действителната стойност на имуществото. С оглед на тази въведена от закона оборима презумпция, в тежест на въвелата възражението страна е да установи, че действителната стойност на имуществото е различна от договорената застрахователна сума. Обезщетението по договор за имуществена застраховка се определя в рамките на договорената максимална застрахователна сума, съобразно стойностния еквивалент на претърпяната вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определена като пазарната му стойност към датата на увреждането.

При съдебно предявена претенция за заплащане на застрахователно обезщетение съдът следва да определи същото по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие, като ползва заключение на вещо лице.

Пред настоящата въззивна инстанция по искане на въззивното застрахователно дружество е допусната САТЕ с оглед установяване на точната причина за възникване на пожара. Назначеното вещо лице инж. Любчо Пенев в заключението си отразява, че по данни на ПБЗН- Малко Търново, предполагаемата причина, при която е възникнало произшествието, е техническа неизправност; точната причина за възникване на пожара е обект на пожаротехническа експертиза. Съгласно установеното с експертизата пред БОС , наличието на сервизна книжка не е гаранция, че автомобилът е обслужван в посочените от производителя срокове в оторизираните сервиси на марката. След 09.11.2015г. при показания на километража -171694км, не са налице данни за обслужване на автомобила в сервиз на марката, както в чужбина, така и в страната. Вещото лице, отговаряйки на формулираната от въззивника задача е посочило, че действителната пазарна цена на автомобил марка „БМВ“ с рег.№ СВ5336ВА към датата на сключване на застрахователната полица е около 23000 лева, тъй като от датата на сключване на застраховката до датата на увреждането са изминали малко повече от три месеца и стойността на автомобила не се е променила съществено.

В случая пред първоинстанционният съд с извършената САТЕ категорично се установява, че след като средната пазарна стойност надхвърля действителната стойност на превозната средство с повече от 70%, то е налице тотална щета по смисъла на чл.390, ал.2 от КЗ. При тотална щета застрахователят изплаща застрахователната сума или остатък от нея, но не повече от действителната стойност на застрахованото МПС към датата на настъпване

на застрахователното събитие, намалена със стойността на годните агрегати, възли и детайли. Доколкото се касае за „тотална щета”, размерът на дължимото обезщетение е равен на действителната стойност на целия автомобил /но не повече от застрахователната сума по договора за имуществено застраховане/ по средни пазарни цени. Както безспорно се доказва с назначените пред районния съд и пред въззивната инстанция САСЕ, които съдят цени като обективни и компетентно дадени, действителната стойност на процесния автомобил към датата на застрахователното събитие /20.10.2020г./ е 23 300 лева. Тази стойност е по-висока от застрахователната стойност/същата в размер на 22 900 лева/, поради което и тъй като застрахователят отговаря до размера на застрахователната стойност на автомобила, при отчитане на заплатената на ищеца сума от 17209.22 лева, искът е основателен до претендирания размер от 5690,78 лева.

В този смисъл ирелевантни са наведените от жалбоподателя аргументи за неправилно определяне на дължимото застрахователно обезщетение. Размерът на застрахователното обезщетение се определя в рамките на договорената застрахователна стойност на имуществото, съобразно доказвания размер на претърпяната вследствие застрахователното събитие вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определено по пазарната му стойност.

Ирелевантни са и наведените в жалбата аргументи, че застрахователното дружество не било запознато с особените характеристики на МПС- същото е с автономно задвижване четирите колела/XDrive/, което следвало да бъде вписано задължително в Свидетелството за регистрация част I., като горното представлявало нововъникнало обстоятелство.

Следва да се отбележи, че при сключване на договора за застраховка и посочване данните на застрахованото имущество, застрахователят не е поискал посочването на подобни данни/л.21 от делото пред БРС/. Застрахованото лице е отразило всички поискани и значими характеристики, индивидуализиращи процесния автомобил. В заведената застрахователна преписка/щета/, автомобилът е описан подробно и с означението „XDrive“-означение за технологията на BMW за автономно задвижване на колелата. Освен това, обстоятелството дали автомобилът е с автономно задвижване на четирите колела или друг вид, е без значение за възникване на конкретното застрахователно събитие- неговото пълно опожаряване.

Неоснователни са и доводите, наведени във въззивната жалба, че отговорността на застрахователя в случая следвало да отпадне на основание т.27.6 и 27.8 от ОУ. КЗ, в разпоредбата на чл. 408, визира основанията, при които застрахователят по имуществена застраховка може да откаже изплащане на застрахователно обезщетение. Общото между тях е, че правото на отказ от изплащане на обезщетение е признато във връзка с неизпълнение на задължения на застрахования, които по силата на закона или по волята на страните са значителни от гледна точка на интереса на застрахователя, защото имат отношение към настъпването на застрахователното събитие и/или към вредите от него. Конкретните проявни форми на основанията за отказ са предмет на уговаряне в застрахователния договор и в общите условия, в които следва да е установено и дължимото от застрахования поведение - задълженията, чието неизпълнение освобождава застрахователя от отговорност за плащане на обезщетение.

Или, както е обобщено в решение № 86 от 18.07.2014 г. на ВКС по т. д. № 2230/2013 г., II т. о., ТК, за да бъде отказано плащане на застрахователно обезщетение на основание чл.211,т.2 КЗ/отм./ (отм.); - аналогична на чл.408,ал.1,т.3 КЗ, е необходимо наличието на следните предпоставки: 1/ неизпълнение на задължение по застрахователния договор; 2/ неизпълнението на задължението да е значително с оглед интереса на застрахователя; 3/ да е предвидено в закон или в застрахователния договор; 4/ настъпването на застрахователното събитие да е следствие от неизпълнение на това задължение, т. е. между неизпълнението на задължението по застрахователния договор, което е значително с оглед интереса на

застрахователя и настъпването на застрахователното събитие да съществува пряка причинно-следствена връзка.

Безспорно е установено по делото, както в първоинстанционното производство, така и в настоящото, че автомобилът е бил изправен и в движение, без дефекти и повреди в основни агрегати и не са налице данни за неспазване на установени технически норми за експлоатация и ремонт на МПС, както и несъобразяване с правилата за противопожарна охрана. Автомобилът е преминал редовен годишен технически преглед. Следва да се подчертае, че дори да се приеме обратното, пропускането на технически преглед, само по себе си не е обстоятелство, даващо основание за освобождаване на застрахователя от отговорността да заплати обезщетение от щетите от пожара- това неизпълнение в конкретния случай не може да се определи като значително с оглед интереса на застрахователя, тъй като не е допринисло за настъпване на събитието(такова по вид и характер задължение, което въздейства пряко върху размера на риска, върху обхвата и размера на вредите или възпрепятства доказването им). В случая не е допуснато никакво нарушение на задълженията по застрахователния договор, а видно от приложената по делото застрахователна полица, застраховката е сключена за всички рискове, включително и пожар.

Съгласно т.7 от ОУ, Застрахователят осигурява покритие за рисковете: пожар, природни бедствия, пътно-транспортно произшествие, злоумишлени действия на трети лица, кражба или грабеж на цялото МПС и други, настъпили не по волята на водача щети. Предвид изложеното, в настоящия случай застрахованият изпълнявал задълженията си по договора и не са налице предпоставки за освобождаване на застрахователя от отговорност.

Необходимо е да се отбележи обстоятелството, че докладът по щета №5002-1001-20-451342/1(тотал(л.73)) обективира обстоятелството, че застрахователят извънсъдебно е признал факта на увреждане на застрахованото имущество в резултат на застрахователни причини. Посочено е в доклада, че събитието ПТП, настъпило на 20.10.2020г. представлява покрит риск съгласно условията на застрахователния договор, полица №93002010058571. Това изявление на застрахователя, отразено в посочения документ съставлява извънсъдебно признание на реализирането на покрит риск.

Неоснователни са наведените от въззвника доводи относно незаплатената част от застрахователната премия в размер на 1110.78лева . С доклада по щета № 5002-1001-20-451342/1(тотал(л.73)), застрахователят е определил обезщетение в размер на 18320 лева, като от посочения размер на застрахованото лице е преведена сума от 17209.22 лева, формирана след извършено прихващане с дължимата част от застрахователната премия-1110.78лева.

Както вече бе посочено, съгласно приетото заключение на вещото лице по САТЕ пред БРС ,действителната пазарна цена на автомобил марка „БМВ“, рег.№ СВ 5336 ВА към датата на сключване на застрахователната полица е 23 300 лева; според вещото лице по извършената експертиза в настоящото производство тя е около 23000 лева, като застрахователят отговаря до размера на застрахователната стойност-22900 лева, поради което правилно застрахователното дружество е осъдено да заплати на сключилия застраховката ищец разликата от 5690.78лева, представляваща неплатен остатък от застрахователно обезщетение, дължимо по силата на „застраховка Каско на МПС“.В този смисъл настоящата инстанция намира, че първоинстанционният съд е извършил правилна и обоснована преценка на всички доказателства и обстоятелства по делото така, както следва от разпоредбите на чл.202 ГПК и по аргумент от разпоредбата на чл.203 ГПК,установил е релевантните за спора факти и обстоятелства, изяснил е делото от фактическа страна, като съобразно събраните доказателства е направил законосъобразни правни изводи, които напълно се споделят от въззивната инстанция.

По изложените съображения, Бургаският окръжен съд намира въззивната жалба за неоснователна, а постановеното от БРС решение за правилно и законосъобразно, поради

което следва да бъде потвърдено с препращане към мотивите на същото по реда на чл.272 ГПК.

Предвид изхода на спора, съдът намира за неоснователно искането на въззивника в настоящото производство за присъждане на разноски, тъй като такива в случая не му се следват.

На въззиваемия следва да бъдат присъдени поисканите разноски за въззивната инстанция в размер на 800 лева съгласно представения по делото списък по чл.80 от ГПК.

По частната жалба:

С постановеното по делото решение, по изложени в него мотиви и предвид изхода на спора, на основание чл.78,ал.1 от ГПК, ответната страна ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ „ЛЕВ ИНС“ АД е осъдена да заплати в полза на ищеца разноски за производството по делото в размер на 828 лева, от които 600 лева- адвокатско възнаграждение и 228 лева- държавна такса.

От всяка от страните по делото е била предявена молба по чл.248 ГПК за изменение на решението в частта за разноските.

Предмет на частната жалба по настоящето дело е постановеното по делото определение № 263683/14.07.2021г. в частта, с която е оставена без уважение молба вх.№ 278589/28.06.2021г. на ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ „ЛЕВ ИНС“ АД за изменение на Решение № 260827/07.06.2021г. по гр.д.№ 865/2021г. на БРС в частта за разноските. Относно наведените в частната жалба доводи за липса на предвидената от закона форма на договора за правна помощ и съдействие, представен от ищцовата страна, следва да се отбележи следното:

В случая ищецът е представил пред БРС договор за правна защита и съдействие и списък с разноски по чл.80 от ГПК(л.150 ,л.151).

В договора за правна помощ е отразено, че Я.В. е заплатил на процесуалния си представител по делото- адв. Койнов, адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в размер на 600 лв.

Според задължителните указания в т. 1 от Тълкувателно решение № 6/2012 г. от 6.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС, вписването за направеното плащане в договора за правна помощ има характер на разписка и е достатъчно за доказване на извършените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на вписаната сума.. Изричното отбелязване в договора, че договореното възнаграждение е заплатено в брой и подписът на платеща са достатъчни, за да обосноват извод, че в тази част е налице разписка.

Договорът и съпътстващото го пълномощно може да не се изготвя на бланка от кочан, а да се материализира върху обикновена хартия. Възможно е също така към всеки договор (независимо дали е на бланка или не), да се изготви анекс, който да конкретизира или изменя отделни права и задължения. На практика този документ играе ролята на фактура, тъй като е в писмена форма, съдържа имената на страните, дата и място на съставяне, а досежно обективизиране на обстоятелството, че договореното адвокатско възнаграждение е заплатено, има характера на разписка.

В този смисъл, неоснователни са наведените в частната жалба аргументи за недължимост на адвокатското възнаграждение поради липса на изискума от закона форма на договора за правна помощ и съдействие.

Настоящата инстанция споделя изводите на първоинстанционния съд, изложени в обжалвания съдебен акт.

Предвид изложеното, следва да се приеме, че определението, с което е оставена без уважение молбата на ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ „ЛЕВ ИНС“ АД за изменение на решението в частта за разноските, се явява правилно и като такава следва да бъде

потвърдено.

Мотивиран от изложеното, Бургаският Окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260827/07.06.2021г. по гр.д.№ 865/2021г. по описа на РС-Бургас.

ПОТВЪРЖДАВА Определение №263683 от 14.07.2021г. постановено по гр.д. №865/2021г.по описа на БРС в частта, с която е оставена без уважение молба вх.№ 278589/28.06.2021г. на ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ„ЛЕВ ИНС“ АД за изменение на Решение № 260827/07.06.2021г. по гр.д.№ 865/2021г. на БРС в частта за разноските.

ОСЪЖДА ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ„ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК 121130788, седалище и адрес на управление:гр. София, бул.,Симеоновско шосе“ № 67А, ДА ЗАПЛАТИ на Я.С.В., с ЕГН: *****, сумата от 800 лв.(осемстотин), представляваща направените по делото съдебно- деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в 1-месечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____